

30 sierpnia 1929 r.

B 42 f 19/00

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 10306.

Kl. 11 e 28.

Erwin O. Habermeld
(Berlin, Niemcy).

Kartki kartotekowe lub kontowe.

Zgłoszono 31 marca 1928 r.
Udzielono 19 kwietnia 1929 r.

Celem dogodniejszego przeglądania kartotek nasadza się wskaźniki na poszczególne karty (arkusze) względnie na karty odznaczające grupy kart. Jeśli chodzi o wskaźniki terminowe, to nie można uniknąć częstego ich przemieszczania. Wskutek tego górne brzegi kart kontowych coraz bardziej uszkodzają się, nawet przy najbardziej uważnem obchodzeniu się z niemi. To samo zachodzi przy częstem wyszukiwaniu kart lub kartek, wskutek przekładania i dotykania ich palcami. Ta niedogodność daje się szczególnie zauważyć przy arkuszach kontowych, wykonanych ze zwykłego papieru i służących do księgowania. Grubsze karty kartoteki są oczywiście odporniejsze, ale nie nadają się do kalkowania. Oczywiście brzegi kart, przeznaczone do nasadzania wskaźnika, można

odpowiednio wzmacniać np. przez oklejanie paskiem, co jest niewygodne przy porządkowaniu arkuszy kartotekowych i kontowych, gdyż zespół kart w górnej części zabiera o wiele więcej miejsca niż w dolnej. Wskutek tego karty nie dają się ułożyć równomiernie. Z powodu takiego zgrubienia górnego brzegu papier jest narażony na uszkodzenie.

Celem niniejszego wynalazku jest takie wzmocnienie brzegów arkuszy kontowych, wykonanych przeważnie ze zwykłego papieru, aby zwłaszcza brzeg górny, za który się chwyta lub na który nasadza się wskaźnik, nie ulegał uszkodzeniu przy wielokrotnem przemieszczaniu wskaźników terminowych i aby mimo tego wzmocnienie arkusza nie zwiększało jego grubości.

Według niniejszego wynalazku górny

brzeg arkusza kontowego aż do linii zasięgu wskaźnika wzmacnia się w stosunku do reszty arkusza przez nasycanie odpowiednim roztworem. W tym celu można użyć np. laki lub roztworów zawierające gumę, które wzmacniają brzeg papieru, nadając mu własności skóry lub pergaminu. Ponieważ papier wsysa roztwór, uzyskane wzmocnienie brzegu nie wznosi się ponad płaszczyznę papieru, a w każdym razie tak mało, że przy układaniu kart obok siebie zgrubienie górnego brzegu nie daje się prawie zauważyć.

Na rysunku przedstawiony jest przykład wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia widok karty kontowej według niniejszego wynalazku; fig. 2—przekrój pionowy karty kontowej.

Na karty kontowe *a* nasadza się wskaźnik *b* zwyczajnie na górny brzeg *a'*, który nasycy się roztworem wzmacniającym papier aż do miejsca zasięgu łapek *b'* wskaźnika *b*, a więc prawie do linii *z-z* fig. 1. Oprócz roztworów zawierających gumę

można oczywiście użyć roztworów zawierających oleje lub tłuszcze, które po wzmocnieniu brzegu nie tłuszczą. Ponieważ jednak takie laki zawierające tłuszcze lub żywice, używane np. do wykonywania okienek w kopertach, czynią papier przezroczystym, co w danym przypadku nie jest pożądane, należy użyć roztworów niezmieniających początkowego wyglądu i koloru papieru tak, aby wzmocnienie dało się zauważyć tylko przy dotknięciu.

Zastrzeżenie patentowe.

Kartki kartotekowe lub kontowe, znakmienne tem, że brzeg (*a'*), za który się chwytta lub zakłada wskaźnik, jest wzmocniony aż do granicy zasięgu wskaźnika (*b*) przez nasycenie papieru odpowiednim roztworem.

Erwin O. Haberfeld.
Zastępca: Inż S. Pawlikowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

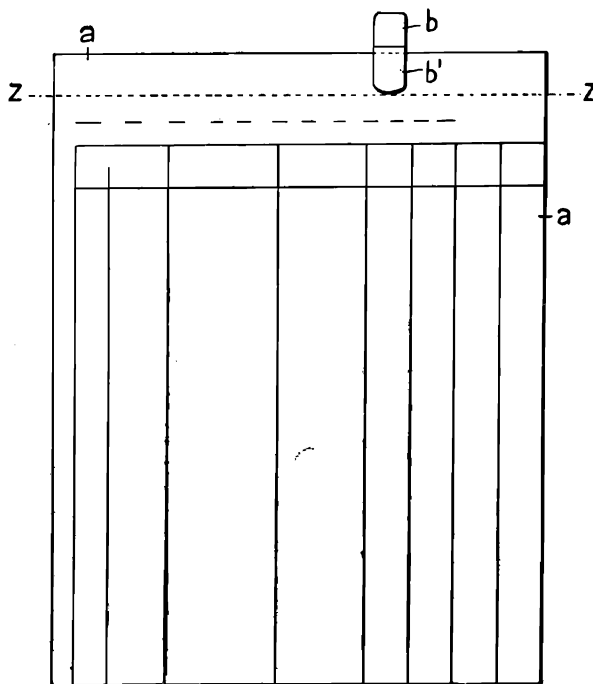

Fig. 2.

